rávala v oboru své zákonné působnosti na poli veřejné správy nějaký úsek veřejné péče o kolektivní zájmy svého obyvatelstva. Takovým zařízením jest ovšem také zařízení kanalisační, jež obec zřídila a udržuje ve smyslu § 27 stav. ř. pro Moravu. Bylo by sice myslitelno, že by obec k účelům kanalisačním použila také nějakého zařízení, kterého sama nezřídila, nýbrž jež nalezla a opatřila si již hotové. Než v takovém případě bylo by možno zařízení takové pokládati za zařízení ve smyslu § 28 ob. fin. novely pouze tehdy, kdyby je do svého kanalisačního systému zapojila a jako součást tohoto systému udržovala. Pouhá okolnost, že obec s vlastnictvím pozemku nabude také zařízení na tomto pozemku se nalézajícího a způsobilého k odvádění odpadních vod, a že jako vlastnice pozemku dopouští jiným, aby tímto příkopem odváděli své odpadové vody, nečiní z příkopu toho ještě zařízení v zájmu veřejném udržované ve smyslu § 28 ob. fin. nov. a součást obecní kanalisace. Povahy takové příkop onen nenabývá ani tím, že oebc jej udržuje a čistí také z důvodů zdravotně-policejních. Neboť, i když tento zájem je zajisté také zájmem veřejným, nejde o veřejný zájem ve smyslu § 28 ob. fin. novely, který tím rozumí určitou kolektivní potřebu, kterou obec jako veřejnoprávní korporace tím kterým zařízením právě obstarává.

Obec M. O., připouštějíc jako majitelka pozemku, aby stěžující si firma sváděla své vody příkopem na tomto pozemku, neposkytuje tím ještě užívání kanalisačního zařízení v zájmu veřejném zřízeného a udržovaného, jak je má na mysli § 28 ob. fin. novely a § 2 pravidel o poplatcích za používání obecních stok, a není proto oprávněna z onoho titulu předpisovati st-lce tyto poplatky. Analogické použití pravidel o poplatcích za používání obecních stok na daný případ není pak vzhledem k zásadě, vyslovené v § 111 odst. 1 úst. listiny přípustno (srv. Boh. A 9217/31).

Z předeslaných úvah plyne, že nař. rozhodnutí, které shledalo dostatečný titul pro poplatkovou povinnost st-lčinu již v tom, že obec jako majitelka pozemku dovoluje st-lce odváděti odpadní vody příkopem, zřízeným na onom pozemku a obcí z důvodů zdravotně-policejních čisteným a udržovaným, a důsledkem toho nezabývalo se námitkami, že příkop není připojen k soustavné kanalisaci, pokládajíc okolnosti tyto za nerozhodné, není v souhlasu s předpisy zákonnými.

Č. 10.436.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní: * Do šestidenní lhůty § 17 zák. č. 221/24 ve znění zák. č. 184/28 se nepočítá den, kdy pojištěnec počal (přestal) vykonávati práce nebo služby povinně pojištěné.

(Nález ze dne 23. března 1933 č. 5091.)

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna v Prostějově proti okresnímu úřadu v Prostějově o sociální pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Platebním výměrem z 21. března 1930 předepsala okresní nemocenská pojišťovna v Prostějově Václavu V. v P. za jeho zaměstnance pojistné úhrnem 202 Kč 45 h. K odvolání Václava V. zrušil okresní úřad v Prostějově výměrem z 8. srpna 1930 tento platební výměr, pokud předepisuje pojistné nemocenské, invalidní a starobní za Františka S., Františka M. a Aloise St. za dobu od 14. do 16. února 1930 částkou 10 Kč 14 h. V důvodech se praví: »Z odhlášek shora uvedených tří zaměstnanců bylo zjištěno, že přestali vykonávati práce podrobené pojistné povinnosti dne 14. února 1930 a odhláška byla zaměstnavatelem podána u okresní nemoceské pojišťovy dne 20. února 1930. Podle ustanovení odst. 1 § 17 zák. č. 221/24 ve znění novely č. 184/28 je zaměstnavatel povinen odhlásiti u příslušné nemocenské pojišťovny osoby u něho zaměstnané, jež podléhají pojistné povinnosti, nejpozději šestého dne ode dne, kdy pojištěnec přestal vykonávati práce nebo služby povinně pojištěné. Odst. 1 § 36 vl. nař. č. 8/28 ustanovuje: při počítání lhůt, které jsou stanoveny podle dnů, nepočítá se den, do něhož spadá doba nebo událost, jíž se má lhůta počínati. Vzhledem k tomu bylo by nutno začíti s počítáním šestidenní lhůty odhlašovací dnem 15. února 1929, takže odhláška byla učiněna včas.«

Na toto rozhodnutí stěžuje si okresní nemocenská pojišťovna v Prostějově. O stížnosti uvážil nss toto:

V daném sporu předepsala stěžující si pojišťovna za jmenované tři zaměstnance, kteří nesporně přestali vykonávati práce povinně pojištěné dnem 14. února 1930, podle ustanovení § 160 odst. 2 lit. a) zák. č. 221/24 ve znění zák. č. 184/28 pojistné ještě za dobu od 14. do 16. února 1930, ježto podle názoru stěžující si pojišťovny byli dne 20. února 1930 odhlášeni již po uplynutí zákonné lhůty § 17 cit. zák. Spor jest jen o to, zda do šestidenní odhlašovací lhůty § 17 jest počítati již onen den, kdy pojištěnec přestal vykonávati práce nebo služby povinně pojištěné, či teprve den následující. Pojišťovna zastává právní názor, že podle textu odst. 1 § 17, podle něhož je zaměstnavatel povinen odhlásiti u příslušné pojišťovny osoby u něho zaměstnané, jež podléhají pojistné povinnosti, nejpozději šestého dne ode dne, kdy pojištěnec přestal vykonávati práce nebo služby povinně pojištěné, jest za tento rozhodný den nutno považovati již den události, t. j. den, kdy pojištěnec přestal práce vykonávati, v tomto případě tedy 14. únor 1930, a vytýká odchylnému názoru žal. úřadu nezákonnost.

Nss nemohl stížnosti přisvědčiti.

Podle shora cit. § 17 jest zaměstnavateli uloženo podati odhlášení nejpozději šestého dne ode dne, kdy pojištěnec přestal vykonávati práce nebo služby povinně pojištěné, jest tedy zaměstnavateli k podání odhlášení vyhraženo šest dní. Počítati tuto lhůtu a momento ad momentum, t. j. již od okamžiku, kdy pojištěnec přestal vykonávati práce povinně pojištěné, vylučuje samo znění cit. § 17, jenž určuje počítati ode dne, nikoli od okamžiku události (skončené práce). Tento názor sdílí zřejmě i stížnost, ježto žádá, aby celý den 14. února 1930, kdy přestala práce, byl do lhůty včítán. Tento výklad stížnosti měl by však v zápětí, že zaměstnavateli by od skončení pracovního poměru zbývalo k odhlášce jen pět plných dní, odporuje proto výklad ten zřejmě znění

úmyslu cit. normy, jež zaměstnavateli výslovně poskytuje šest dní k odhlášce. Právem proto žal. úřad si předpis ten vyložil tak, že jest počítati lhůtu tu stejně, jako se děje u podobných lhůt v řízení správním, tím způsobem, že se nepočítá den, do něhož spadá událost, jíž se má lhůta počínati.

Stížnost dovolává se toho, že znění nynějšího zák. jest zřejmě odlišné od znění § 31 nem. zák. z r. 1888, stanovíc počítání lhůty odhlašovací »ode dne, kdy pojištěnec přestal vykonávati práce«, kdežto cit. § 31 nem. zák. nařizuje podati odhlášku nejpozději třetího dne po skončení pracovního poměru, a míní, že toto znění § 31 připouštělo výklad zastávaný okresním úřadem, nikoli však znění § 17 nového zák. č. 221/24. Ze srovnání těchto dvou předpisů neplyne podle názoru nss-u nic pro výklad, který dává stížnost § 17.

Výklad shora uvedený, že podle § 17 cit. zák. je zaměstnavateli k podání odhlášky vyhraženo plných 6 dní, potvrzují i materialie zákona:

Znění § 17 zák. není slovně shodným se zněním starého nemocenského zákona, který nařizuje podati přihlášku (odhlášku) nejpozději třetího dne »po počátku zaměstnání«, (»po skončení pracovního poměru«). Původní vládní návrh zák. č. 221/24 měl jinou textaci: místo úsloví o započetí, resp. skončení prací nebo služeb byla zde obsažena slova: »kdy bylo zahájeno, resp. skončeno zaměstnání povinně pojištěné«. V důvodové zprávě k §§ 17 až 23 o přihláškách, odhláškách a oznámeních bylo zdůrazněno, že osnova přejímá v podstatě dosavadní předpisy právní.... Užší výbor sociálně-politický poslanecké sněmovny pozměnil však textaci vlád. návrhu v tomto směru tak, jak zákon nyní zní. Ve zprávě není uvedeno, proč zvolena právě jiná textace, tolik však lze z obsahu zprávy té k § 17 vyčísti, že výbor tuto změnu nepovažoval za změnu významnou, nýbrž jen za »textovou« úpravu podřízeného významu. Kdyby bylo šlo o změnu zásadní, byla by se o tom stala nepochybně zmínka v materialiích zákona. Novela č. 184/28 neprovedla jiné změny, nežli že prodloužila lhůtu ze tří na šest dní. Lze proto právní předpoklady sporné normy § 17 posuzovati se stejného hlediska jako dříve a lze proto i čerpati poznatky pro výklad této normy z judikatury, vztahující se na § 31 nem. zák., která předpis tento vykládala tak, že lhůta zde stanovená obnáší plné tři dny a nepočítá se od hodiny k hodině (sr. Budw. č. 11.004/1897 a č. 7120 — A 1909). Z těchto nálezů jest patrno, že právě ze znění § 31 nemoc. zák. vznikaly pochybnosti, zdali nemá snad třídenní lhůta v tomto paragrafu stanovená býti počítána a momento ad momentum, kteréžto pochybnosti odstranila přesnější dikce § 17 zák. č. 221/24, vyslovujícího jasně, že lhůta jest počítati podle dní.

Č. 10.437.

Zaměstnanci veřejní: * Při opožděném vykonání odborné zkoušky nenastával časový postup (§ 51 odst. 3 služ. pragm.) již uplynutím lhůty předepsané pro tento postup, nýbrž teprve vykonáním odborné zkoušky.

(Nález ze dne 24. března 1933 č. 5046.)